

צעירים למפלגה הליברלית

(המשך מעמוד 13)

במקום הנשיא הופיע ראש הממשלה, דויד בן-גוריון, שנתן לנוכחים שיעור נוסף באיד רחות, כפי שהוא מכין אותה: "חברי הנציג שלה וחברי הכנסת צריכים להיות הראשוני גים ללמיד אורחות טובה מהי" הצהיר.

מדוע החליף השנה ביגוי את הנשיא? "מה זה?" כאשר הוזמנו בוגרי הקורס סים לאורחות, בשנה שעברה, לבית-הנשיא, עבר הנשיא בין האורחים ושוחח עימם, כמנהגו. בין השאר הוצגה בפניו גם המשל-חת מאורייהודה.

"מה למדתם השנה בחוג לאורחות?" שאל הנשיא את אחד מאנשי אורייהודה.

"מה זה חוג לאורחות?" ענה הנשאל.

הנשיא פנה לאיש אורייהודה שני: "ומה אתה למדת בחוג לאורחות?"

"איזה חוג?" חקר האיש.

"או למה באתם הנה?" התעניין הנשיא.

"בצרפניה היתה מודעה שיש ביקור בבית הנשיא ומי שרוצה יכול לנסוע", היתה התשובה המוחצת.

יהודה אילן, ראש המחלקה לאירועים וי הסברה במרכז ההסברה, הורה מיד לכל אנשי אורייהודה לעזוב את המקום.

עסקים

אונקייט הבשר

השם ליטוונסקי הוא שידבר בישראל. זהו שמה של משפחה שהיתה מראשוני המתיישבים היהודיים בארץ, עוד לפני הי בילויים, ואשר הפכה במרוצת השנים לי בעלת קרקעות, פרדסים ואדמות חקלאיות לרוב. תל-ליטוונסקי קרוי על שמה, ומחנה תל-השומר בנוי על חלק מאדמותיה.

לאחרונה בני השם הגדול בכרוניקה הקטנה של העתונות. אולם אפילו אז בשל עניין גדול. היה זה כאשר הגישו האחים חיים ("יוני") ואברהם ("רוגיה") ליטוונסקי כתבי-הגנה, במשפט אורחי בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. הם טענו כי לעורכי-הדין אהרו חוטרישי ויצחק טוניק לא מגיע סך של 208,710 לירות כשכר-טירחה.

שני אחוזי לידיד. הקשרים בין האחים ליטוונסקי לבין הפרקליטים התל-אביביים נוצרו לפני קרוב לשמונה שנים. חיים הבכור חזר זה עתה ארצה, אחרי מות אביו. הוא ואחיו היו צעירים עשירים מאד. אך עושרם היה, באותם הימים, למרצת עין בלבד. עקב סיכסוכים ממושכים בין אחיהם לבין דודיהם, היה רוב היתר של המשפחה קשור, מעוקל או מוקפא בשורה ארוכה של משפטים. על כן, כאשר ירשו את אביהם, לא ירשו כסף בקופה, אלא חלק בסיכסוך משפטי.

"הייתי כמו סאטאליוס", נזכר לאחר מכן חיים. "צמדתי לגנוע ברעב, כשאני מוקף עצי פרי".

הוא חיפש פורץ-דין שיטפל בהתרת הי סכך. אולם עורכי-הדין ביקשו תמיד תשלום של מפרעה. וזה בדיוק מה שא היה לאחים ליטוונסקי הצעירים: מזומנים. עד שיום אחד הכירו את ליאו גולדברג, בעל המוסך הגדול בתל-אביב. הוא המליץ בפניהם על חוטרישי. כיום סבור ליטוונסקי שעשה זאת תמורת עמלה של 2%. ליט וינסקי פנה אל הפרקליט, הראה לו את מיסמכיו, ביקש ממנו לסטל בענייניו. הי פרקליט הבטיח כי תוך שישה-שיבעה חודשי שום יתיר את הסכך — אם לא לחלוטין, הרי במידה רבה. הוא גם החתים את ליט וינסקי על חוזה, המעניק לו עשרה אחוזי מכל סכום שישהורר עבורם, מן הירושה, כשכר-טירחה.

רוצה ליצור תקדים. הטיפול התמה-מה, נמשך שש-שבע שנים, הכספים שוח ררן הקרקעות והפרדסים נתנו את פריים לאחים הצעירים. ואו הציג הפרקליט, יחד עם שותפיו-למשרד, את החוזה. הוא העריך את הירושה ביותר משני מיליון לירות, תבע, על כן, את העשירית.

"אילו היה זה רק עניין של כסף", אמר השבוע חיים ליטוונסקי, "יתכן שהיינו מוציאים פשרה. הרי כבר שילמנו להם עד היום 48 אלף לירות. אבל מר חוטרישי לטש עין בחלקת אדמה מאדמותינו, כדי לטענה בה כרם, ואדמה — איננו מוכנים לתת לאיש. זה מזכיר יותר מדי את אונקייט הבשר של שילוק!"

בפני השופט יוסף לאם הביעו האחים ליטוונסקי את נכונותם לשלם סכום-פשרה של 80 לירות, אך הפרקליטים סירבו. לכן הגישו האחים כתב-הגנה, הכופר בעצם חוקי קיומו של החוזה.

טענתם העיקרית: סעיף בחוק הפרקליטים, האוסר על עורכי-דין לגבות מלקוחותיהם

יצחק קעטבי

פני וישב ראש מועצת עקרון הוא בן 25, מהעסקנים הצעירים והכולטים בדרום הארץ. בעיר עזה במבצע "מרכז הקסמים", מקצועו — מכונאי רכב ומתוך מחנה הפועלים עזה כמנהיג. לשעבר — מפעילי מפא"ל בדרום וביום רואה דרכו במסגרת המפלגה הליברלית.

"את מפא"י עזבתי עוד לפני 4 שנים פשוט משום שנוכחתי לדעת שדיבוריה על אי-אפליה עדתית הם פרוזות ריקות", מספר קעטבי, אשר לאחר שנים של אי-מפלגתיות רואה במפלגה הליברלית תקווה למשטר חדש לכל העדות. נקודה שניה החשובה לנו היא קודם כל חנוך מקצועי ותיכונים הנם, דבר היוני לעדות העליה החדשה וכן הרפורמה בשביל המוני העם — בשטח יחסי העבודה: שיתוף הפועלים ברווחים, זכות שביתה במפעלי ההסתדרות ועוד.

יצחק מודעי

מפקד גדוד במלחמת הי (רדית) וישב ראש המשלחת הישראלית לבעדות שביתת הנשק הישראלית-סורית והישראלית-לבנונית, סגן נספח צבאי בשגרירות ישראל בלונדון, בוגר הטכניון ומהנדס חברת "פז", הוא מהמוצטרפים הצעירים למפלגה.

הקמת המפלגה הליברלית שיכנעה אותי כי זהו הסיכוי לכל שיוכל לעצב דמות חדשה למדינה, גם בגלל עצם האיחוד שהמפלגות ותיקות וגם משום שלא היה זה מיוזג טכני, אלא לידתה של תנועה חדשה, אליה מתקבלים כשותפים שווים אנשים שלא היו במפלגות הקודמות.

אני משוכנע שישראל נכנסה לתקופת-מעבר שפירושה חילופי צמרת השלטון.

על דרך המפלגה אומר ד"ר כ"ץ:

"עשרות ומאות מיליונים בני-אדם שילמו ועדיין משלמים במאה הזאת בחייהם ובסבל לא-ייתואר עבור נסיונות לבצע תורות קיצוניות ומשיחיות שונות, לאומיות וסוציאליסטיות גם יחד. המטרה נעשתה לאליל ההדש, שלו מקריב האדם קרבנות, את כבודו וחירותו. הליברליזם המודרני מתקומם נגד הדעה כי המטרה מקדשת את האמצעים.

במרכז האמונה הליברלית עומד האדם הפשוט וצרכיו, חירותו הנפשית, חלומותיו.

"בתחילה האמנתי שהמפלגות השונות במדינה מהוות מסגרות אידיאולוגיות ואמונתן קובעת את דרכי הבצוע שלהן", מצהיר מר מודעי. — "אך מה שהתגבש למעשה — ובעיקר במפא"י הריהו הפיכה לקונצרן אינטרסנטי גדול שרב בו המרחק בין אידיאולוגיה ומעשים.

במגע עם חוגים שונים הבחנתי בזיקה האינטרסנטית של אורחים רבים התלויים בפרנסתם במפלגה ובמנגנונה. נתקלתי בתופעות לחץ וכפייה. מעשים שלא ייעשו שנעשו תחילה בהסתר. — נעשים היום בראש חוצות, ביהירות ובשחצנות ולא רק על ידי עושי דברם ושליחיהם של המנהיגים, אלא על-ידי המנהיגים עצמם.

פרשת לבון, התדריך להסברת הבחירות לצה"ל, הכרזות על הישגים ממלכתיים כהישגים מפלגתיים הם רק סימנים לתפיסה האידאולוגית של הרגשת הבעלות על המדינה והרצון להתמיד בבעלות זו.

ההתפתחות החמורה הזו, המסוכנת לשרידי הדימוקרטיה במדינה, היא שהביאה להתעוררות צבורית וכוחות רבים נזעקו לפעולת הצלה.

המפלגה הליברלית יצרה את המסגרת שהאפשר לכוחות הללו פעולה קונסטרוקטיבית. המפלגה החדשה קיבלה על עצמה תפקיד ציבורי, מוסרי, היסטורי.